

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S.**, so sídlom v Z., Č., IČO: X., proti žalovanej **K.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej JUDr. M., advokátom v B., **o určenie vlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 6 C 75/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 11. októbra 2012 sp. zn. 4 Co 80/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žiadnemu z účastníkov náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom z 12. decembra 2011 č.k. 6 C 75/2011-270 určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľnosti, stavby – Rekreačný objekt s ubytovaním a sociálnym zariadením súp. č. X., zap. na LV č. X. kat. úz. L., Obec L., okres P., stojacej na parcele registra „C“ parc. č. X., zast. plochy a nádvoria o výmere 129 m² v podiele 1/1, a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 1.446,04 Eur k rukám advokátky do 3 dní. Vychádzal zo zistenia, že Č. (ďalej len „Č.“) bol zriadený zákonom č. 68/1956 Zb. o organizácii telesnej kultúry ako dobrovoľná telovýchovná organizácia s právnou subjektivitou na účely organizovania a riadenia dobrovoľnej telesnej výchovy a zabezpečovania jej plánovitého rozvoja. Jeho základné organizácie boli telovýchovné jednoty s ich oddielmi. Z potvrdenia Č. zo 6. apríla 1987 mal preukázané, že T. vznikla 21. júla 1958 zlúčením býv. T., T. a J. a z čl. 43 Stanov Č. z novembra 1973 vyplýva, že jeho telovýchovné jednoty (ďalej len „TJ“) sú oprávnené v rozsahu ich pôsobnosti vlastným menom nadobúdať práva a zaväzovať sa. V konaní nebolo sporné, že členovia lyžiarskeho oddielu T. postavili v rokoch 1970 až 1974 v kat. úz. L. na parc. č. 4376 drevený

sklad na uskladnenie materiálu a športových potrieb a na základe rozhodnutia o prípustnosti stavby býv. MNV v L. a so súhlasom vtedajšieho správcu pozemku brigádnicou činnosťou zrekonštruovali sklad na garáž pre snehovú roľbu, v rokoch 1974 až 1984 pristavali dve unimobunky a stavbu užívali na športovo-rekreačné účely, uskladnenie materiálu a ubytovanie. Stavbe nebolo pridelené súpisné číslo. Vzhľadom na zmenu názvu mesta sa T. v roku 1989 premenovala na T.. Na mimoriadnom zjazde Č. konanom 25. marca 1990 bolo prijaté uznesenie, podľa ktorého Č. zaniká ku dňu registrácie nástupníckych organizácií, najneskôr k 30. júnu 1990 s tým, že nástupníckymi organizáciami sú predovšetkým dve národné organizácie, a to Č. (ďalej len „Č.“) a S. (ďalej len „S.“) a subjekty v nich združené, ako aj telovýchovné jednoty a kluby a s tým, že nehnuteľný majetok TJ a klubov, zapísaný v ich účtovných evidenciách, alebo ku ktorému mali právo hospodárenia, prechádza do vlastníctva TJ a klubov, ku dňu ich registrácie. Žalobca bol 16. mája 1990 pod názvom „S.“ zaregistrovaný na Ministerstve vnútra Českej republiky ako občianske združenie, za účelom všestrannej podpory rozvoja telesnej výchovy, športu a turistiky, pričom v čl. 16 Stanov je konštatované, že je právnym nástupcom T. – Z. a je vedený ako združenie aj Českým štatistickým úradom. Vlastníkom parcely KNC X. – zast. pl. a nádvoría o výmere 129 m² je podľa výpisu z LV č. X. kat. úz. L. Slovenská republika a spravuje ju S.. Keďže stavba bola vybudovaná z peňazí TJ a investícií členov oddielu a od roku 1975 bola vedená v účtovníctve T., ako aj v inventúrnych kartách dlhodobého majetku žalobcu od roku 1990 do roku 2010, nemôže byť považovaná za národný majetok, ku ktorému by mal žalobca len právo užívania podľa § 99 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka, ako to tvrdila žalovaná. Stavba bola využívaná na rekreačno - športové aktivity a zahrnutá do výkazu majetku telovýchovnej jednoty. Vychádzajúc z týchto skutočností dospel súd prvého stupňa k záveru, že vlastnícke právo k stavbe nadobudla T. originárnym spôsobom v zmysle § 11 ods. 4 Hospodárskeho zákonníka, nakoľko stavbu obstarala. Zároveň mal súd prvého stupňa preukázané, že žalobca od roku 1990, kedy boli zaregistrované na Ministerstve vnútra Českej republiky jeho stanovy, so zakotvením právneho nástupníctva po T., až do roku 2010 stavbu nepretržite užíval v dobrej viere, že mu patrí, viedol ju v evidencii svojho majetku, nikto ho v užívaní nerušil, okolie rešpektovalo jeho vlastníctvo a to po celú zákonom stanovenú 10-ročnú vydržaciú dobu podľa § 130 ods. 1, § 134 Občianskeho zákonníka a nejde o vec, ktorá by mohla byť iba vo vlastníctve štátu, resp. určených právnických osôb a teda sa jedná o spôsobilý predmet vydržania. Nestotožnil sa s tvrdením žalovanej, že žalobca nemohol byť dobromyseľný, že mu vec patrí. Vzhľadom na okolnosti prípadu, na závery prijaté na mimoriadnom zjazde Č. a s poukazom na vydané potvrdenia o právnom nástupníctve

a prechode majetku, užíval žalobca v odôvodnenom presvedčení, že mu vlastnícke oprávnenie prináleží, preto uzavrel, že na strane žalobcu boli splnené podmienky k nadobudnutiu vlastníctva k stavbe aj vydržaním. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., úspechom v konaní a vznikom trov na právnom zastúpení a súdnom poplatku.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalovanej rozsudkom z 11. októbra 2012 sp. zn. 4 Co 80/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 159,17 Eur do troch dní k rukám advokátky. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vyslovil, že žalobcovi nemôžu svedčať dva právne tituly pre nadobudnutie vlastníckeho práva. Zdieľa však právny názor súdu prvého stupňa, že žalobca ako právny nástupca T. (Z.) sa stal vlastníkom spornej nehnuteľnosti na základe rozhodnutia mimoriadneho zjazdu Č., konanom 25. marca 1990. Na zdôraznenie správnosti tohto právneho názoru a k námietkam žalovanej, ktorý spochybňuje právne účinky tohto zjazdu poukázal na čl. 40 ods. 2, 4 Stanov Č., jednotlivé časti uznesenia z 25. marca 1990 z mimoriadneho zjazdu Č. a uviedol, že vychádzal z tohto právneho aktu, ktorý bol uznaný oboma nástupníckymi štátmi. Uviedol, že v zmysle časti I. bodu A/ ods. 5 tohto uznesenia bol majetok Č. do doby prevodu na nástupnícke organizácie vo vlastníctve tejto organizácie ako celku, aj keď v súlade s čl. 40 ods. 2 Stanov Č. bola TJ právnym subjektom, ktorý mohol za Č. vo vlastnom mene nadobúdať práva a zaväzovať sa. Toto platilo aj o spornej nehnuteľnosti, ktorá bola vybudovaná T. a vedená od roku 1975 do roku 1990 v jej inventúrnych kartách. Nehnuteľnosť teda bola vo vlastníctve Č. a v užívaní T. bez ohľadu na to, že nebola zapísaná v evidencii nehnuteľností ako jej vlastníctvo. Od roku 1990 do roku 2010 je nehnuteľnosť vedená v inventúrnych kartách žalobcu, ktorý ju aj nepretržite užíva. Zhodne so súdom prvého stupňa zdieľa názor, že žalobca je právnym nástupcom T. (Z.), čo vyplýva z jeho Stanov, registrovaných Ministerstvom vnútra Českej republiky 16. mája 1990. V súlade s časťou II. bod A/ ods. 1 uznesenia z 25. marca 1990 Č. zanikol ku dňu registrácie nástupníckych organizácií, najneskôr však 30. júna 1990. Za nástupnícku organizáciu bola podľa časti II. bod A/ ods. 2 písm. d/ tohto uznesenia považovaná T. (Z.), na ktorú podľa časti II. bodu A/ ods. 3 písm. a/ malo prejsť vlastnícke právo k nehnuteľnému majetku, ktorý viedla vo svojej účtovnej evidencii. K tomu mohlo dôjsť pri rešpektovaní dikcie časti I. bodu B/ ods. 4 predmetného uznesenia, podľa ktorého malo k prevodu majetku na nástupnícke organizácie dôjsť v súlade so záverom tohto mimoriadneho zjazdu Č.. Odvolací súd uviedol, že napriek námietkam žalovanej nemal dôvod na základe uvedených

skutočností pochybovať o právnom nástupníctve žalobcu po T. (Z.), ktoré bolo preukázané listinnými i svedeckými dôkazmi a deklarujú skutočný stav vecí, že T. (Z.) nepretržite užívala spornú nehnuteľnosť, viedla ju vo svojej evidencii a menila len svoju právnu formu. V dôsledku toho mal preukázané, že aktívna legitímácia žalobcu v tomto konaní je nesporne daná. Pokiaľ žalovaná v konaní tvrdila, že sa mala stať vlastníkom spornej nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy z 5. decembra 2006, odvolací súd uviedol, že z predložených listinných dokladov vyplýva, že táto zmluva nebola predmetom vkladového konania na príslušnej správe katastra, čo vyplýva aj z LV č. X. kat. úz L. a z ničoho nevyplýva ani to, na základe čoho sa mal vlastníkom predmetnej stavby stať Ing. I. T., ktorý vlastníctvo k nej zmluvne previedol na žalovanú. Z uvedených dôvodov, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p., napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1, § 151 ods. 1, § 142 ods. 1 O.s.p., úspech v konaní a vznik trov na právnom zastúpení.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktorá žiadala tento rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že postupom súdu jej bola odňatá možnosť pred ním konať, keď s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacím súdom, ktorý sa nevysporiadal s jej námietkami v odvolaní. S prihliadnutím na ustanovenie § 41 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, bolo potrebné však dospieť k záveru, že žalovaná vo svojom obsiahlom dovolaní namieta predovšetkým nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, ale tiež odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolanie žalovanej je vo svojej podstate zopakovanie dôvodov uvádzaných v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa i s poukazom na príslušnú judikatúru Najvyššieho súdu a zopakovanie dôvodov, pre ktoré je podľa nej právne nástupníctvo žalobcu k majetku Č. nemožné, v dôsledku čoho bolo potrebné dospieť k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu.

Žalobca navrhol dovolanie žalovanej zamietnuť (zrejme odmietnuť), považujúc ho v celom rozsahu za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241

ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V danom prípade dovolaním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolačný súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolačný súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právo moci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého

konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

Žalovaná namietala, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie (§ 157 ods. 2 O.s.p.), čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa §237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch, alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. analogického práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, ak by tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/01), ale aj tým, ak by tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05).

Pokiaľ žalovaná tvrdí, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, pretože odvolací súd sa nevyporiadal so všetkými námietkami, ktoré vo svojom odvolaní uviedla, dovolací súd pripomína, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“

Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého: „Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.“

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Zo spisu vyplýva, že odvolací súd sa v celom rozsahu s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa nestotožnil, avšak považoval rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Vysvetlil, z akého dôvodu nepovažuje za správny názor súdu prvého stupňa o nadobudnutí vlastníckeho práva žalobcu k predmetnej stavbe na základe dvoch právnych titulov. Stotožnil sa však s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého žalobca sa ako právny nástupca T. (Z.) stal vlastníkom spornej nehnuteľnosti na základe rozhodnutia mimoriadneho zjazdu Č. konanom 25. marca 1990 a na zdôraznenie tohto právneho názoru a vzhľadom na námietky žalovanej, ktorá spochybňovala právne závery tohto zjazdu, uviedol ďalšie dôvody. Svoje právne závery vysvetlil (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal). Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa v spojení s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery prijaté súdmi nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že ich odôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Z obsahu dovolania vyplýva (por. § 41 ods. 2 O.s.p.), že žalovaná namietala aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001, sp. zn. 2 Cdo 50/2002). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (vid' napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005, sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby podľa názoru dovolateľky išlo o nesprávne právne posúdenie veci (dovolací súd z tohto aspektu vec neposudzoval), táto skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie žalovanej nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa

§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. októbra 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová